

Andragende blev behandlet her i Tinget, saa vidt jeg husker, den 23. Marts 1896, og under denne Behandling udtalte daværende Indenrigsminister Hørring: „Det er en Selvfølge, at naar vi overhovedet komme til at beskæftige os med Beværterlovgivning, maa man ind paa de Ønsker, som ere fremsatte i dette Andragende.“ Det er noget, der byder sig af sig selv, sagde Indenrigsministeren, og saa henviste han til, hvilke Erfaringer man paa dette Omraade havde høstet i andre Lande, og sagde, at efter det, man havde kunnet faa oplyst om Forholdene i de andre Lande, hvor man havde Lovgivning paa dette Omraade, havde en saadan virket heldigt, og derfor havde han ikke noget imod at tage imod dette Andragende.

Jeg skal heller ikke komme ind paa at tale om Rigsdagens Stilling til den Række af Forslag, der har været fremme i Løbet af de sidste 15 Aar paa den danske Rigsdag. Regeringen har Gang efter Gang fremsat Forslag om Beværtning og Handel med stærke Drikke, men det er ikke lykkedes at komme til et Resultat. Men den Omstændighed, at man fra Regeringens Side Gang efter Gang fremsætter Forslag herom, viser, at der i høj Grad er Trang til Lovgivning paa dette Omraade. Spørgsmaalet har desuden været under Overvejelse i flere Kommissioner. Jeg nævnte den store Købstadkommission i Slutningen af Tresserne, der afgav sin Betænkning i 1871, og den store Næringslovkommission fra 1890 har ogsaa haft dette Spørgsmaal til Overvejelse, idet den daværende Indenrigsminister sendte et Forslag om Beværtning og Handel med stærke Drikke til Kommissionens Erklæring. Kommissionen udtalte i sin Erklæring over Lovforslaget og i sin Betænkning, at Spørgsmaalet om Beværtning og Handel med stærke Drikke er et Spørgsmaal, der ikke hører hjemme paa en Næringslov, men det maa være Genstand for en særlig Lovgivning. Efter at Næringslovkommissionen havde givet denne Erklæring, have vi haft Forslag angaaende Lovgivning paa dette Omraade fremme til Behandling i Folketinget, saa vidt jeg husker, i 5 Rigsdagssamlinger, uden at naa til en Overenskomst om en saadan Lovgivning. I 1903 besluttede Regering og

Rigsdag saa, at der skulde nedsættes en Kommission med dette særlige Formaal: at overveje hvilke Foranstaltninger der kunde træffes til at fremme Ædrueligheden. Det er altsaa første Gang, vi her i Danmark have en Kommission, der udelukkende beskæftiger sig med dette Spørgsmaal. Kommissionen har, som ærede Medlemmer ville vide, arbejdet i 4 Aar og tilvejebragt et meget fyldigt Materiale til Oplysning af Forholdene, ikke alene her i Danmark, men ogsaa i forskellige andre Lande, og paa Grundlag af dette meget betydelige Materiale og de indgaaende Oplysninger og Undersøgelser af alle disse Forhold er det, at denne Kommission i 1907 enstemmig afgiver sin Betænkning. Jeg vil gerne understrege dette: enstemmig. Man har undertiden Tilbøjelighed til at sige, at det er Afholdsfolkernes Krav, der her opfyldes, at det er Afholdsfolkene, der kræve en saadan Lovgivning. Men det er en Misforstaaelse, det er ikke særlig Afholdsfolkene, der kræve den. Selvfølgelig give Afholdsfolkene Sagen deres Tilslutning som et Skridt hen imod de Reformers, der maa indføres til Ædruelighedens Fremme, men denne Kommission bestod af, kan man sige, Halvdelen organiserede Afholdsfolk og Halvdelen udenfor disses Rækker. Ikke desto mindre ende vi med det Resultat, at Kommissionen enstemmig afgiver sin Betænkning og enstemmig fremsætter det Forslag, der er Grundlaget for det Forslag, vi her behandle. Det er altsaa ikke rigtigt, naar man jævnlig er tilbøjelig til at gaa ud fra, at det særlig er Afholdsfolkernes Krav, her foreligger.

Kommissionens Forslag blev fremsat i en, man kan næsten sige uændret Skikkelse her i Folketinget af daværende Indenrigsminister Berg. Folketinget behandlede denne Sag gennem 2 Rigsdagssamlinger, og det endte med, at Folketinget vedtog Lovforslaget med 74 Stemmer mod 1. Og Lovforslaget blev vedtaget i væsentlig den samme Skikkelse, hvori det var fremkommet fra Kommissionen. Derefter var Lovforslaget til Behandling i Landstinget. Landstinget omformede det, gav det en hel anden Affattelse, men Landstingets Udvalg udtaler i sin Betænkning, at det i det store og hele er enigt i de Principper,